INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

- DE LA PÎRCĂLAB LA AELENEI.
- LIPSĂ DE TIMP ŞI PIERDERE DE TIMP.
- CÎND AI MODELE CELEBRE CA OZON.
- UN NUMITOR COMUN: OBSESIA REZULTATULUI.
- UN TEST CU BAYERN MÜNCHEN.
- ÎNTRE FOTBALUL ADEVĂRAT ŞI CEL DE MUSIC-HALL.

ION ALEXANDRESCU

„FOTBALUL MARE ÎNCEPE CU EDUCAŢIA FIZICĂ A „PREŞCOLARILOR"

Oaspetele „paginii interviului" este astăzi Ion Alexandrescu, fost centru înaintaş la C.C.A.-ul zilelor de glorie şi în echipa naţională.

Ne-am oprit asupra lui Ion Alexandrescu nu pentru o convorbire legată de calitatea sa de secretar federal, ci, în primul rînd, pentru faptul că fostul puncher al echipei lui Constantin se ocupă astăzi de problema juniorilor.

În această calitate, Ion Alexandrescu deţine, bineînţeles, toate informaţiile legate de activitatea unei grupe de vîrstă care, prin forţa împrejurărilor, nu cunoaşte publicitatea seniorilor, dar al cărei rol în dezvoltarea fotbalului nu poate fi minimalizat. (Orice scădere a ritmului de atenţie faţă de „viitorul fotbalului" are repercusiuni inevitabile într-un timp relativ scurt.) Aşadar...

●

— Ce concluzii generale trageţi la o eventuală retrospectivă a ultimelor, să zicem, zece promoţii de juniori?

— Masa juniorilor este o masă elastică. Legi sau consecinţe logice nu poţi găsi decît prin forţarea notei. În fond, nu ştiu dacă se poate vorbi despre plusuri valorice nete ale unor promoţii în dauna celorlalte. A existat o promoţie Pîrcălab. A urmat o promoţie Voinea sau Dumitriu II. A venit apoi rîndul promoţiei Sătmăreanu. N-a întîrziat să vină promoţia Lucescu — Radu Nunweiller. Aparent, promoţia celor născuţi în '48 vine cu forţe deosebite: Dinu, Boc, Dumitrache, Neagu, dar nici în acest caz nu vreau să absolutizez. În fond, promoţia anilor 1950, condusă de Dumitru şi Iordănescu, nu este, calitativ, mai slabă. Deosebirile sînt de nuanţă. 1951 aduce „pe lume" o promoţie ai cărei fruntaşi îmi par a fi Beldeanu şi Broşovschi. 1952 vine cu Mulţescu, Dobrău, Mircea Sandu. Ce-am putea spune de 1954, care se prezintă cu Năstase şi Aelenei?

— Cînd v-am întrebat despre concluziile eventuale, nu m-am gîndit doar la aprecierea curbei valorilor...

— Principala carenţă a generaţiilor din ultimul timp este aceea a lipsei de... timp. Această lipsă de timp se manifestă — la majoritatea jucătorilor — prin dificultăţi tehnice, consecinţă a orelor puţine consacrate deprinderii tainelor jocului. De asemenea, mai este vorba şi de o... pierdere de timp. Am impresia că ora noastră de educaţie fizică din şcoală nu face totul pentru creşterea unui copil bine dezvoltat din punct de vedere fizic. Aşa se face că la noi, în fotbal, adolescentul şi mai ales juniorul nu pot fi supuşi la un efort mare şi continuu.

O altă carenţă este atitudinea diferită a cluburilor faţă de marea problemă a juniorilor. Există cluburi cu frumoase rezultate în activitatea cu juniorii. Mă gîndesc la Politehnica Iaşi, care a promovat destui juniori în prima echipă. Este vorba de cei doi Romilă, de Dănilă, de Iordache, de Amarandei, de Hanceriuc, de Sofian şi de alţii. Pentru un oraş în care, la capitolul fotbal, „nu se întîmpla nimic", succesul de promovare din ultima vreme este incontestabil. Un alt club la care activitatea cu juniorii este remarcabilă îmi pare a fi Universitatea Cluj, şi asta nu numai pentru faptul că „U" este actualmente campioană naţională de juniori. Mă gîndesc că Ştefan, Moldovan, Creţu, Mureşan, Poraţchi, Codrea, Uifăleanu şi alţii provin „din grădina proprie". În afara acestor două cluburi, nu putem omite Steaua. Astăzi, în prima echipă, Tătaru, Iordănescu, Ciugarin, Cristache, Ştefănescu şi Aelenei provin din echipa de juniori. Numărul juniorilor „stelişti" răspîndiţi prin ţară este la fel de mare; Codreanu, Deleanu, Ispir, Mulţescu, Roşu, Octavian Ionescu, Ion Gabriel, sînt doar cîţiva dintre juniorii crescuţi pe Ghencea. Încheiem această listă cu Progresul, care se poate lăuda oricînd cu jucători ca Beldeanu, Năstase, Dumitriu IV şi Dudu Georgescu. Pe de altă parte, însă, există destule cluburi care nu acordă atenţie muncii cu juniorii. N-are rost să le mai numesc, pentru că sînt prea multe.

— Ce credeţi că le lipseşte juniorilor noştri, în afara unei dezvoltări fizice... fotbalistice?

— Boala e mai veche. Juniorii noştri au o predilecţie deosebită pentru mişcarea în plus, adică pentru o dantelărie în plus, de dragul tribunelor. E adevărat, ei au avut în faţă modele celebre. Mă gîndesc la Ozon, la Dumitriu II, la Dobrin. Aşa se explică faptul, cred eu, că un Aelenei abuzează pînă la exasperare de această mişcare în plus. Aşa se explică şi faptul că un înaintaş de mare talent, cum este Răducanu, a cărui abilitate tehnică o întrece chiar pe aceea a lui Aelenei, lasă impresia că are un singur scop: să intre cu mingea în plasă şi să plonjeze în plasă, ca într-un hamac.

— Sînteţi mulţumit de felul în care sînt promovaţi juniorii noştri în echipele de seniori?

— Nu prea. Există o reţinere în acest capitol. Cauza se cunoaşte: obsesia rezultatului. Partea cea mai neplăcută este că această obsesie s-a transmis şi echipelor de juniori, care „îngheaţă" posturile în numele aceleiaşi obsesii şi cu gîndul ascuns că o formulă consacrată e mai puţin riscantă decît o formulă nouă.

— Aş vrea să vă pun o întrebare concretă: dacă s-ar organiza, de pildă, mîine, un meci între echipa de juniori a liderului nostru, Steaua, şi formaţia corespunzătoare a lui Bayern München, de pildă, care ar fi rezultatul?

— Nu cred că spun o noutate. Juniorii noştri ar impresiona mai mult. Cred, de asemenea, că, într-o dublă confruntare, juniorii noştri ar obţine 3 puncte din 4. În schimb, dacă acest meci ar opune, peste trei ani, echipele de tineret, cred că rezultatul ar fi invers.

— Ce concluzie trageţi?

— Concluzia vine aproape de la sine. La noi, din marea masă a juniorilor, foarte mulţi renunţă la fotbal după ce „s-au jucat" cu mingea pînă la vîrsta marilor hotărîri. (Cei obsedaţi de fotbal sînt foarte puţini.) O bună parte din cei rămaşi încearcă să împace şi capra şi varza. Desigur că îmi veţi spune: nu e nimic rău în asta. De acord, dar noi discutăm în acest moment problema juniorilor, această sursă a marilor valori ale fotbalului. În privinţa faptului că după terminarea vîrstei junioratului majoritatea celor rămaşi în fotbal caută să facă şi una şi alta, te rog să-mi permiţi să-ţi spun că am citit recent în „Sportul" că centrul universitar sportiv din Cluj n-a dat nici un sportiv olimpic. Iar dacă ne apropiem cu exemplul de fotbal, e bine să amintim că de la cele două echipe divizionare A („U" şi C.F.R. Cluj, care e şi ea o echipă universitară) „naţionala" are, în momentul de faţă, doar o rezervă: Anca.

— Există multe echipe divizionare A care au un mare număr de studenţi?

— De acord. Numai că boema universitară se face mai simţită în centrele universitare de tradiţie. E suficient ca exemplul Clujului să fie urmat de cel al Timişoarei, pentru a-ţi da seama că afirmaţia nu este hazardată.

— Ce eforturi s-au depus în ultima vreme pentru ridicarea juniorilor?

— Centrele de juniori nu mi se par o activitate formală. De la 12 în 1965, există astăzi 46 de centre. Iar dacă aş aminti că întreaga echipă de tineret a ţării noastre (minus Troi) provine din centrele de juniori, cred că acest „raport de activitate" nu este chiar de neglijat pentru o perioadă de numai 4 ani.

Vreau să profit de acest prilej pentru a aduce elogii antrenorilor „specializaţi" în munca cu juniorii. Această specializare se datorează în primul rînd pasiunii lor. Aş vrea să amintesc de eforturile anonime dar pline de pasiune ale lui Fabian, Bîrzan, Kluge, Costea, Leon Lazăr, Tudoran (Sibiu), Gigi Dumitrescu, Gorgorin, „Michi" Mihăilescu, „Fane" Stănculescu, Silviu Avram, Eugen Popescu (Tîrgovişte), Comăniţă. Pe umerii lor se ridică, de fapt, juniorii.

— Există o problemă a bazei materiale...

— Există, fără îndoială. Unele eforturi s-au depus. În ultimul timp, s-au făcut trei terenuri la Tîrgovişte, 2 la Timişoara, 2 la Bacău, 2 la Focşani, 2 la Piteşti. Ploieştiul şi Aradul au mai căpătat un teren. Menţionez că e vorba de terenuri afectate exclusiv pregătirii juniorilor.

— Ce surse potenţiale ar mai exista în activitatea cu juniorii?

— Fără îndoială că mai sînt multe de făcut, dar nimic nu e mai important decît schimbarea opticii cluburilor faţă de „grădina proprie". Desigur că această grădină nu poate susţine, singură, o echipă, dar nu e mai puţin adevărat că, fără un asemenea suport, vine o vreme cînd trebuie să porneşti totul de la zero. În afară de asta, cu riscul de a mă repeta, trebuie să spun că fără o pregătire specială şi, dacă vrei, ştiinţifică, încă din anii copilăriei, nu poţi dobîndi un element capabil să alerge timp de 90 de minute într-un joc în care ai mingea la dispoziţie doar 2 minute sau chiar mai puţin. Această pregătire fizică ieşită din comun este una din cheile fotbalului modern. A neglija această premisă înseamnă a bate apa în piuă. Fotbalul modern este un fotbal atletic prin excelenţă. Virtuozitatea nesusţinută de picioare puternice poate fi doar subiectul unui număr de music-hall.

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

POJONI

La 1 ianuarie, Eugen Pojoni a împlinit 31 ani, dar el continuă să fie unul din principalii pioni ai apărării arădene.

Pornit de prin părţile Reghinului, Pojoni n-a fost un veleitar în fotbal. Acolo, la Reghin, între 1957 şi 1959, el a schimbat doar trei... nume de echipă: Recolta, Partizanul şi Avîntul şi-au schimbat numele, dar nu şi jucătorii.

Odată cu apariţia Viitorului, tînărul Eugen Pojoni porneşte în lume, dar scurta viaţă a „echipei juniorilor" îl împiedică să se stabilizeze. După numai şase luni, el ajunge la Crişul...

Pînă aici, totul e normal şi banal. Acolo, la Oradea, Pojoni rămîne unul dintre apărătorii care dispreţuiesc şocul şi violenţa. El joacă în tangente fine, fiind un mare amator de devieri subtile. Această consecvenţă de stil atrage privirile unui antrenor căruia, de asemenea, nu i-au plăcut niciodată forţa şi duritatea. Numele acestui antrenor — aţi ghicit, desigur — este N. Dumitrescu III.

La 11 martie 1968, Pojoni devine stoper la U.T.A., alături de un alt „fost orădean",

Bacoş. El se integrează foarte rapid în jocul echipei arădene. Rapid e un fel de a spune. Integrarea e de fapt spontană, pentru că Pojoni seamănă cu U.T.A., aşa cum U.T.A. seamănă cu Pojoni.

După retragerea lui Bacoş, începe „marea carieră" a perechii Lereter — Pojoni. În povestea acestui cuplu, Lereter a lăsat mereu impresia că este prima vioară. La mijloc, însă, erau mai mult motive sentimentale: vîrsta, energia relativă, elanul judecat prin comparaţie. Astăzi, după ce cuplul s-a desfăcut, o retrospectivă lucidă nu poate să minimalizeze rolul preponderent al lui Pojoni în viaţa apărării imediate din perioada Feyenoord sau Vitoria Setubal. În economia defensivei arădene, Pojoni a fost cel care a închis culoarele, fiind omul de siguranţă al formaţiei.

Eugen Pojoni a fost chemat de cîteva ori la lot. De fiecare dată, o întîmplare sau alta a împiedicat integrarea lui. Ce anume a împiedicat promovarea unui tehnician de valoarea stoperului arădean? Poate că prima cauză este o oarecare indisponibilitate pentru forţarea limitelor. În fond, singurul „intrus" arădean în echipa naţională a fost Domide. Iar Domide este singurul non-conformist al stilului tactic U.T.A.

Un gînd de admiraţie pentru coechipierul perfect care se numeşte Eugen Pojoni...

I. CH.